

ענין בין המצרים

והם כ"א ימים שבין י"ז לתמוז עד תשעה באב.

א] בכיה בחצות

מנהג טוב וכשר הוא מאד לכל בעל נפש לשבת באבלות אחר חצי היום בכל אלו הימים ולבכות בכיה ממש על חורבן הבית.

וטעם היות זה אחר חצות היום הוא כי אז הוא התעוררות הדינין בסוד **כי ינטו צללי ערב** אשר לסבה זו נשרף ההיכל אחר חצי היום.

ודבר זה עושה תועלת גדולה בנפש האדם.

וענין חצות הלילה אין צורך להזכירו כי אפי' בכל שאר הלילות צריך להתאבל על החורבן, ומכ"ש בלילות בין המצרים שצריך להוסיף בבכי' ועליו נאמר שמחו את ירושלם כו' כל המתאבלים עליה:

ב] שהחיינו

גם צריך לזוהר ולהמנע מלאכול בימים ההם שום פרי חדש ושלא ללבוש שום לבוש חדש, כדי שלא יצטרך לברך עליו ברכת שהחיינו, וכמו שנזכר ענין זה בספרי הפוס' האחרוני'. וענין זה נוהג בשבתות ובר"ח אב:

ג] כוונת בין המצרים

טדהד יהוה כוזו

מצפץ

א] כוונת ג' ברכות ראשונות

גם צריך לכוין כוונות אלו בעמידה בכל הימים ההם.

הנה **בברכת אבות** באותה ההויה הראשונה תכוין שתאיר זו ההויה אל תמורת' היוצאת בחילוף אותיות שלפניה והיא **טדה' ד**.

ובהויה של **אתה גבור** תכוין שתאיר הויה זו אל תמורת' היוצאת בחילוף אותיות שלאחריו והיא **כוז' ו**.

ובהויה ג' **שבאתה קדוש** תכוין שתאיר זו ההויה אל תמורתה בא"ב דא"ת ב"ש והיא **מצפ'ץ**.

והנה ג' שמות הנז' **טדה' ד וכוז' ו ומצפ'ץ** הם בגי' **שי'ן** עם הכולל:

ב] כוונת רצה

ובברכת רצה תכוין כי מלת **רצה** היא בגי' **אלקים** דמילוי ההין. כי **רצה** הם אותיות **צרה** והוא סוד **ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע**. שהוא שם אלקים דההין. [**אלף למד הה יוד מם**].

וזה סוד בין המצרים, כי מן השם הנזכר שהוא דין יוצאות בימים האלו הצרות.

גם תוסיף שם **אדני** עם רצה של אלקים הנז', ויהיו בגימטריא **שי'ן**.

ותכוין כי ב' בתי דינין אלו שהם אלקים ואדני שהם סוד בין המצרים, ב' מצרים העולים בגי' שי'ן יתמתקו ע"י ג' השמות הראשו' שנתכוונ' בהם בג' ברכות הא', והם טדה'ד כוז'ו מצפ'ץ העולים בגי' שי'ן כנוכר ועי"כ אותיו' צרה יתהפכו לרחמים ויהיו רצה ה' אלקינו:

ג] כוונת שים שלום

ובברכת שים שלום באותם ב' שינין שבר"ת של שים שלום תכוין אל ב' השינין הנ"ל.

גם התיבות עצמם של שים שלום שניהם יחד עולות בגי' שי'ן שי'ן הנזכרים, ועוד יתירים ו' כנגד ו' שמות הנז', והם שם יהו"ה וג' תמורות והם טדה'ד כוז'ו מצפ'ץ ושם אלקים ושם אדני':

ענין ט' באב

ה] נחמת תשעה באב

מה שנהגו ביום ט"ב במנחה לומר פסוקים של נחמות, וגם לקום ולשבת על הספסלים למעלה.

ואדרבא נראה מן התלמוד בבלי כי לעת ערב הציתו אש בהיכל ביום ט"ב ונשרף בעת המנחה וכפי"ז היה ראוי להחמיר במנחה יות' מבשחר.

אבל הענין יובן במה שדרשו בגמרא ע"פ מזמור לאסף אלקי' באו גוים כו' והקשו מזמור קינה מבע"ל ותירצו כי בתחי' התחילו האויבים להרוג את בני ישראל ואז חשבו ישראל שלא יהיה ח"ו תקומה למפלת' ויכלו ח"ו בחרב האויבים ובראותם שהציתו' אש בהיכל לעת ערב שהוא זמן המנחה אז אמרו מזמור ושמחו שמח' גדולה וקבלו נחמה כי אם ח"ו לא היה הקב"ה משליך חמתו על העצים ועל האבנים לא היתה תקומה לשונאי ישראל וכמשז"ל כלה את חמתו ויצת אש בציון.

ונמצא כי לעת מנחת ערב שהציתו אש בהיכל אז אמרו ישראל מזמור וקבלו נחמה על צרתם א"כ המנהג הנז' הוא טוב ונכון.

ונלע"ד ששמעתי ג"כ ממוז"ל טעם אחר והוא כי אז במנחת ט"ב נולד המשיח הנקרא מנחם כנז' במדרש איכה רבתי: